

RONCSÁK MARCELL

pardon

ismerősen közeledő
szirénázó szitakötő
nyakára nyalva
porcelán csók pohár
rózsapezsgő

összeöltözött az utcákkal
magán hordja szabadkát
szakadt kontyba kötött
elhagyott porfészek

karambolozó tükörtáncot jár
mostoha ikerláng a szemében
száz lépésre, ráérvén
rám ér

bomlik a bontott hétköznapi
szűzre sikált gyárkémény
ünneplőben a gyászmenet
mint tortahabon a gyertyafény

álljunk meg
állva aludni
félvakon szemezni
a nyálfehér éggel
vegyük már félvállról
a kényszer munkát

minden nap egyforma
minden nap másmilyen
kínzópad
visítva jön a világra
minden jellemtelen
koránkelő kényszerbeteg

elköszönve integet
aki búcsúzik
annak minden nap vasárnap
minden nap hétvége

aki búcsúzik
a pohár aljára néz
elveri magát, elveri a pénzt
elfogy, elvész
elenged

lengén öltözött a város
fázik a járdaszegély
várja az első lépéseket

jöjjetek elő
ismerősen közeledő
idegen nők
a gombafejű fáktól
nem látni az embererdőt

itt elbújhatunk
nem akad meg
a szívem a torkukon
vegyüljünk el
hiányzik a hányinger
fájása, mint tompa fogban
a nyeletlen szó

kurválkodó tekintetű
csak barátok
egymást fülelő hűtlenek
harapnivaló húrukban
pórázon a vérszomjam

egy lépéssel se tovább
gyilkossági kísérlet
minden gyöngédség
titokban láncot ver
követel és visszavár

de én szívesen szeretek
elég egy köszönöm
szívesen sajnálom
boldogan nem hiszek
ezért ismétlem újra
ugyanazt a napot
milliomodjára

mindenki ismerős
mindenki idegen
mindenki boldogan
egy helyben toporog
életre ítélt embriók
forognak félholtan

én se választanám magam

mindenki egyedül
mindenki mással
de örülök
mert egyszer
egy pillanatra

visszaintegettek a fák
milyen kár
hogy nincs közöm a tájhoz
csak az emberhez

csillagfüst

néha még rám esik pár csepp
a tejútra tévedt füstfelhőkből
olyankor elfelejtem mi történt velem aznap
felkészül a háztetőre mellém
amíg nézem a tavalyi csillagos telet
unottan fészkelődsz
háttat fordít neked az ég
lehet, hogy még magadnak se kellesz
de nekem akkor nagyon kellettél

k é t a r c ú

jön velem
hűségesen
mintha én tudnám
hogy jobb után jön a bal
hogy nem ázik át a tető
a nyári esőtől
mintha én tudnám
hogy van ami nem fogy el
mert ott lakom
ahol összeérnek a zsákutcák
a fák tövében fekszik a délután
újraindul az idő
az egy a kettőre vált
és most mi van
nem csak én
vele vagyok elveszett
mert a másik felem
hűségesen
jön velem